

Illustreret Familienblad.

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

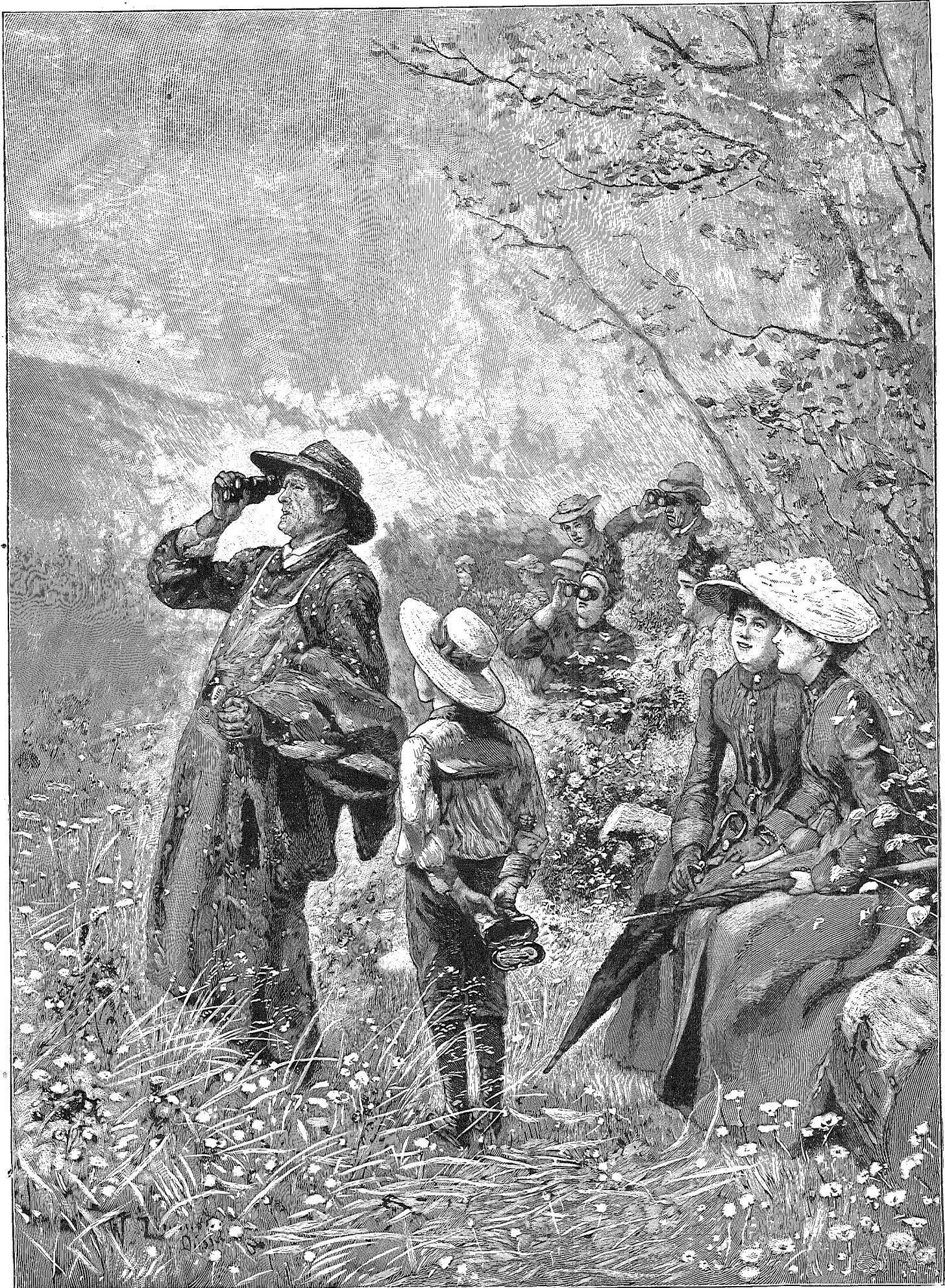
Nr. 5.

Illustreret Familienblad
udkommer hver Uge og koster 1 Dollar
pr. Aar, ufravigelig i Forstrib

Den 4de Februar 1893.

Illustreret Familienblad
efterberes af E. Wulfberg,
Decorah, Iowa.

7de Aarg.

Bed Mandøren. Efter et Maleri af W. Zimmer.

Claude Thacks Prøvelse.

af
Grant Allen.
(Slutning.)

Da jeg kom saa vidt, at jeg kunde tænke mig rigtig om, begyndte det at gaa op for mig, hvilken Taabe jeg havde været, da jeg flygtede fra Richmond. Her sad jeg nu paa Flodbreddens gjennemisnet og vaad, dryppende fra Hoved til Fod, med de vandtrukne, unyttige Støvler hængende om Halsen, med Lemmer, der skjælvede af Kulde, med et Hjerte, der næsten stod stille, og dog med en skrækelig Fornemmelse af Feber i de kolde Læber og med en gyfselig Banken i det smertende Hoved. Jeg havde ingen Føde og ingen Udsigt til at kunne staffe mig nogen. Rundt omkring mig strakte den øde Sump sig, der ikke havde anden Afveksling end Smaahøje, bevoksede med Furutræer, og Huller, fyldte med sort Vand. Git jeg herfra, vilde jeg allevegne støde paa Spejdere og Forposter, og at vise mig for dem i min gjennemvaade og lasede Sydstats-Uniform vilde være det samme som at opstille sig som Stive for deres Rugler. Jeg vidste ikke, hvad jeg skulde gribe til; jeg blev siddende med Hovedet i Hænderne, ventende, ventende og ventende, indtil Solen stod højt paa den klare, blaa Himmel.

Jeg vil ikke beskrive den Uges Kvaler og Elendighed, der nu paafulgte. I samfulde otte Dage vandrede jeg frem og tilbage gennem Krat og Furuskov uden at turde vise mig. Nat efter Nat laa jeg paa den bare Jord, paa de højeste og tørreste af Furutræshøjene og saa de kolde Stjerner skimme ned til mig fra oven. Det var en skrækelig Tid; jeg tør ikke engang nu ndmale mig den altfor levende. Havde jeg ikke haft de vilde Persimmons Træer, vilde jeg være omkommen af Hunger. Men til al Lykke var der nok af dem og deres Frugter, og kan man end ikke udholde at leve af dem i Narevis, saa kan de dog i længere Tid end nogen anden vild Frugt, jeg kjender, holde et Menneskes Lege og Sjæl sammen.

Da jeg den ottende Morgen laa og sov paa Jorden, træt og febersyg, følte jeg en raa Haand ruste i mig, og da jeg med et vildt Sæt aabnede mine Øjne, saa jeg til min store Glæde Nordstats-Uniformen paa de tre Mænd, der omgav mig.

„Spion!“ sagde Sergeanten kort. „Bind hans Hænder, O'Grady. Løft ham saa op og lad ham træste foran Jer!“

Jeg forklarede dem straks, at jeg var Nordstats-Soldat og stod i Harvard-Bataljonen, men var bleven tagen til Fange og nu var flygtet fra Richmond, men naturligvis vilde og kunde de ikke tro paa den Forklaring. Min Sydstats-Uniform fortalte jo det modsatte. Smidtidigt var jeg altfor svag til at kunne marschere, derfor maatte de to Mænd bære mig, medens den tredje gik i Forvejen efter Føde; thi enten jeg nu var Spion eller ei, saa meget var klart, at jeg var saa svag af Hunger og Udmattelse, at det vilde være umenneskeligt at lade mig gaa.

„Bær ham til Hovedkvarteret,“ sagde min Paagraber eller Redningsmand, saa snart jeg med stor Graadighed havde spist og drukket det, der var blevet bragt mig.

De førte mig til Hovedkvarteret og fremstillede mig for tre Officerer. Disse udsurgte mig nøje og med stor Mistro og vilde slet ikke høre Tale om, at jeg var Sydstats-Fange, Uniformen alene var nok til at fordømme mig. „Før ham bort og underlæg ham,“ sagde de kort og bydende. Sergeanten førte mig til et Telt og gjennemgik alle mine Lemmer, men fandt intet.

Nu vidste jeg, hvad der vilde ske. De vilde straks nedsette en Krigsret, skynde sig at dømme mig og hænge mig som Spion endnu samme Morgen.

Da jeg gik tilbage fra Sergeantens Telt, aldeles nedbøjet af Træthed og Feber, kom en Officer iført Majors Uniform gaende forbi os. I hine Dage avancerede man ofte meget hurtigt. Jeg saa ved det første Blik, at Majoren var Claude Thack.

Han standsede og saa barsk paa mig et Øjeblik, men han forandrede ikke en Mine. „Sergeant,“

sagde han i en kold, ligegyldig Tone og mønstrede mig fra Hoved til Fod, „hvem er den Fange?“

„En af Lees Spioner,“ svarede Sergeanten udeltagende. „Vi snappede ham i Morges i Sumpen. Det er den fjerde, vi har taget i denne Uge. Det kniber nok for Rebellerne, tænker jeg.“

Jeg saa Claude Thack stift ind i Ansigtet. Han kjendte mig godt, kunde jeg se; men han studiede dog slet ikke ved det, han fik at høre, og lod sig ikke et Øjeblik mærke med, at han kjendte mig. „Hvad vil De gjøre ved ham? Skyde ham?“ spurgte han.

„Nej, skyde ham op,“ svarede Sergeanten med et Grin.

Jeg forholdt mig aldeles rolig og sagde ikke et Ord.

Saa blev jeg ført tilbage til det første Telt, og der blev for et Syns Skyld nedsat en forjaget, intetsigende Krigsret. Det hele tog neppe fem Minutter; i Krigstid gjør man ikke saa mange Omstændigheder med et Mennekeliv. Jeg var allerede halvdød og hørte slet ikke efter, hvad der blev sagt. Jeg havde for længe siden udtømt Dødens Bitterhed og stod derfor nu ved en sidste Kraftanstrengelse dristig og rank med Armene foldede over Brystet og med Øjnene ufravendt hæftede paa Claude Thacks Ansigt. Han, der kun optraadte som Tilskuer, stirrede paa mig til Gjengjæld, stum og bleg og med alvorfuld Forventning.

„Tilstaar De at være Spion?“ spurgte Rettens øverste Officer mig.

„Nej,“ svarede jeg; „jeg er Sydstats-Fange fra Richmond og var sidst Sergeant i Massachusetts-Hæren.“

„Kan De staffe nogen tilbeje, der kan bekræfte Deres Udsagn?“

„I Burnsidens Division — ja; Hundreder.“ Officeren smilede mørkt. „Burnsidens Division er langt borte,“ sagde han derpaa roligt. „Den drog nordpaa for en Maaned siden. De kan maaske nok forstaa, at vi ikke kan hente den herved oppe fra Kentucky for at lade den tage Dem i Øjeshyn.“

Jeg bøjede mit Hoved; det hele ansægtede mig egentlig kun lidt. Jeg var altfor dødsstræt til at kjæmpe for Livet længere. Jeg tænkte nu kun paa Elties Sorg og Jammer.

Men jeg saa, at Claude Thack var traadt nærmere ind i Kredsen, der omgav mig, og stirrede paa mig med mere spændt Opmærksomhed end før.

„Er der ingen nærmere ved Haanden?“ spurgte Officeren.

Jeg holdt mine Øjne fastnaglede ved Thacks. Jeg kunde ikke anraabe ham — nej, ikke engang for Elties Skyld. Han vilde dog ikke hjælpe mig. Jeg havde indtil dette Øjeblik aldrig før vidst, at jeg var Tankelæser; men i Thacks Ansigt læste jeg nu alt, hvad der bevægede sig i hans Sjæl — alle de Tanker, der løb igennem hans Hoved, og var vis paa, at jeg læste dem fuldkommen rigtigt.

Fandt han sig rolig i, at jeg blev hængt, da vilde han ikke alene saa det gamle Regnskab opgjort med mig; men han vilde maaske ogsaa med Tiden kunne bevæge Elsie til at ægte sig.

Jeg saa, at de Ord, Elsie ved hin Lejlighed havde udtalt, nu hurtigt løb igennem hans harmfulde Sind: „Jeg kan se, at det er Deres Alvor, Mr. Thack, og jeg tror næsten, at hvis jeg ikke allerede elskede Mr. Bonfard af hele min Sjæl, saa kunde jeg af Medlidenshed bevæges til at blive Deres Hustru.“

Hun vilde blive hans Hustru! Han vilde vende tilbage, vis paa, at jeg var død. Han vilde fortælle hende alt, kun ikke denne ene Begivenhed, og saa vilde han paany begynde at tigge og bede, som han had den Gang, og saa vilde Elsie ægte ham alene af Medlidenshed!

Vi vedblev at stirre hinanden ind i Øjnene. Høj og bleg stod han ligeoverfor mig og nød min Ulykke. Vi talte ikke et Ord til hinanden, og dog vidste hver af os fuldkommen vel, hvad der foregik i den andens Hjerte, og hvad han tænkte paa.

Der blev en frygtelig Pause. Den præsiderende Officer ventede taalmodigt. Ordene blev ligesom siddende fast i min Hals. Jeg vædede Læberne med Tungen og klarede Struben ved at synke. Saa sagde jeg: „Der er ingen nærmere ved Haanden.“

Officeren gjorde atter et Ophold. Det var klart, at han nødig vilde dødsdømme en Mand,

der var saa døds syg, som jeg var. Til sidst rømmede han sig nervøst og vendte sig med en spørgende Mine om til Retten.

Da traadte Claude Thack tre Skridt frem, saa at han kom til at staa lige for Officeren. Han syntes endnu højere og blegere end før; store Svæddraaber perlede paa hans Pande, og hans Læber og Næsebor sitrede af Bevægelse. Der foregik en skrækelig Kamp i hans Indre. Hævnenes Dæmon — den retfærdige Hævns, om Hævnen da nogeninde er retfærdig — Hævnen over en uførtjent Forhaanelse kjæmpede med Medlidensheden om Herredømmet i hans Sjæl. „Jeg behøver ikke at kjænde ham!“ udbrød han højt, idet han slog den ene Haand over den anden og talte som i en Drøm. „Jeg er ikke her tilstede for at afgive Vidnesbyrd. Har har heller ikke bedet mig derom!“

„Aldrig vil jeg bede Dem derom,“ svarede jeg med trodsig Fortvivlelse. „De har fundet mig, min Fiende. Jeg har gjort Dem bitter Uret; jeg ved det og fortryder det. Jeg vil bede Dem om Tilgivelse, men aldrig om Medlidenshed!“

Som et Barn holdt Claude Thack begge Hænder op mod Ansigtet. Han var en hærdet og erfaren Mand nu, om han end endnu var ung og smut; men alligevel rullede Taarerne langsomt den ene efter den vnden ned ad hans brunede Kænder. „Jeg stænkter Dem alligevel min Medlidenshed,“ svarede han til sidst med en Stønnen; „netop fordi De ikke vil bede derom — men aldrig, aldrig min Tilgivelse. Dog, for Elties Skyld kan jeg ikke lade Dem hænge som Forræder.“

Den præsiderende Officer fattede det hele instinktmaessigt. „De kjender altsaa denne Mand, Major Thack?“ spurgte han rolig.

„Ja, jeg kjender ham, Oberst Sibthorpe.“

„Hvem er han?“

Svaret lød fra den Udsurgtes Læber som fra Gravens Dyd: „Walter Bonfard, Sergeant i Harvard-Bataljonen, Burnsidens Division. Han var mellem de Savnede efter Slaget ved Chattanooga for syv Maaneder siden.“

„Netop det Navn og den Stilling, han selv foregav. Det er tilstrækkeligt. Fangen kan løslades. Sergeant Bonfard, der skal blive sørget for Dem. Thack, maa jeg tale et Par Ord med Dem?“

III.

Da jeg atter var mig selv bevidst, laa jeg paa et af Washingtons Hospitaler. Elsie lænede sig over min Seng i en Sygeplejerskes Dragt. Hun kyskede mig paa Panden. „Bed Du noget om Thack?“ spurgte jeg ivrigt.

„Hys, hys!“ hvisttede hun og strøg mig over Kindet med Haanden. „Du maa slet ikke tale, min Elskede. Feberen har været skrækelig. Ingen af os troede, at Du vilde overstaa det.“

„Men Thack!“ udbrød jeg; „ham maa jeg have Besked om! Han har dog vel ikke studt sig. Hans Ansigt var saa skrækeligt! Jeg kan aldrig blive tilfreds mere, hvis jeg ved, at jeg er Skyld i hans Død.“

„Han ligger der,“ hvisttede Elsie og pegede paa Sengen nærmest mig. „Han blev saaret Dagen efter i Slaget ved Fredericksburg. Jeg har plejet Eder begge. Men tal nu ikke mere, min Elskede!“

Jeg sagde ikke mere, men laa og gråd stille. Jeg var dog saa glad over, at hans Blod ikke kom over mit Hoved. Døde han nu, da var han død for sit Land og for den retfærdige Sag, den retfærdigste, der endnu har været ført Krig for her paa Jorden. Han havde haft sin Prøvelse og havde bestaaet den som en Mand og en brav Soldat.

Sent ud paa Aftenen hørte jeg Uro og Travlhed ved Sengen ved Siden af. Der var nogen, som talte dæmpet og ivrigt. Jeg vendte mig om paa Siden og lyttede. Elsie stod ved Thacks Seng og holdt hans Haand ømt i sin. Jeg vidste nu, hvorfor hun gjorde det, og blev hverken vred eller overrasket.

„Elsie, Elsie,“ sagde han med bævende Stemme, „hold fastere ved min Haand; De behøver ikke at holde den ret længe nu. Jeg føler, hvorledes det nærmer sig. Er Bonfard ved Besidstheden nu?“

Trods Elties Forbud satte jeg mig med fortvivlet Anstrengelse overende i Sengen og arbej-

højt med klar og tydelig Stemme: „Thack, jeg hører Dem!“

„Bonfard,“ sagde han og drejede Øjnene, saa at han uden at bevæge sit Hoved saa over til mig. „Jeg sagde engang, at jeg aldrig vilde tilgive Dem. Det gjør mig nu saa ondt, at jeg sagde det. Er der noget at tilgive, da tilgiver jeg Dem nu af mit ganste Hjerte. Kæf mig Deres Haand, før jeg dør, Walter.“

Han havde aldrig før kaldt mig Walter. De hede Taarer piblede frem fra mine Øjne. Svag og elendig, som jeg var, sprang jeg dog op af Sengen. Elsie greb med et fast Tag om min venstre Haand og svøbte Sengetæppet om mig. Jeg satte mig paa Kanten af Thacks Seng og greb hans Haand med min højre. Elsie lagde sin over dem begge. Hun kyskede mig ømt med sine skjælvende Læber, og derpaa højede hun sig ned og kyskede den Døende paa den blege Pande. Hans Haand slap pedes, og hans Læber stammede: „Farvel, Elsie, Farvel Walter!“ — og saa var det forbi.

Grædende slyngede Elsie sine Arme om min Hals. „Han frelste dit Liv, min Elskede,“ hulkede hun. „Jeg haabede saa inderligt, at jeg skulde have frelst hans til Gjengæld.“

„Det er bedre, som det nu er. Han er lykkelig saaledes,“ svarede jeg med en sidste Anstrængelse og sant saa bevidstløs om ved hans Side.

Taarer paa en Julekveld.

(Stikke af Birch.)

neen faldt i store Floker, tættere og tættere, slog ind paa Ruderne og lagde sig paa alt, paa Husenes Tage, paa Folk og paa Heste og Slæder ude paa Gaden; men Juleklokkerne kimeede gennem Sne og Sno og Bjældeklang.

J det komfortabelt udstyret Soveværelse i det fineste Strøg af Byen sad en ung Frue ved sit Barns Dødsleje. Maanestinslampen kastede et svagt Skjær over det bløde Leje, hvor den lille Dreng laa i sin broderede Natkjole, med Hovedet støttet op mod Kniplingspuden, med halvt aabne Øjne og uregelmæssigt Aandedræt.

Allerede i flere Dage og Nætter havde den unge Moder siddet som hundet til sit eneste, sit elskede Barns Leje. Hele Tiden havde hun dog næret det Haab, at hendes lille Alf endnu skulde blive frisk igjen; dette Haab var efterhaanden blevet svagere og svagere for hver Dag, men nu var ogsaa det sidste Glimt udsuffet. Lægen var netop gaaet ud af Værelset, og han havde nu sagt hende alvorligt og oprigtigt, at det var tvivlsomt om hendes Barn levede paa Ratten over.

Og derfor strømmede Taarerne saa tunge, saa længselskede nedover hendes fint formede, men af Bekymring og Nattevaagen blegnede Kinder.

Det var første Gang, hun havde grædt paa en Julekveld. Jule er jo en Glædesfest for alle, Unge og Gamle, Fattige og Rige, men Juleglæderne er oftest højest forskjellig. Og hun havde jo heller aldrig haft noget at græde for; hidtil var hendes Liv henrundet roligt og blidt som en klar Elv mellem blomstrende Enge, og hun havde endnu ikke følt hverten Sorg eller Savn. Som yngste Barn og eneste Datter af en rig Kjøbmand havde hun altid været sine Forældres og Brødres Yndling, og alle kappedes om at gjøre Livet saa behageligt for hende som muligt. Ude i Selskabslivet var hun altid bleven omsværmet og beundret, og de sidste tre Aar havde hun tilbragt i et lykkeligt Ægteskab sammen med en Mand, som hun elskede, og som opfyldte alle hendes Ønsker indtil de mest urimelige.

Denne Aften havde hun ogsaa et Ønske, et eneste, et, hvorom alle hendes Tanker drejede sig, nemlig det, at hendes Barn maatte blive frisk igjen; men dette Ønske stod det ikke i menneskelig Magt at opfylde, hvor højt hun end var elsket og afholdt.

Barnepigen gif paa Taerne lydøst omkring den Lilles Leje, rettede paa Puden og lyttede til hans Aandedræt.

Smidletid kom Grosjereren hjem fra Kontoret. Ogsaa han havde i de sidste Dage siddet meget hjemme ved Barnets Sygeleje, men maatte en Gang

imellem løsrive sig fra Hjemmet for at se til sin Forretning. Efter at have modtaget den lidet trøstende Efterretning, som hans Hustru havde at bringe, forsøgte han at overtale hende til at gaa til No en Stund; hun var saa forgrædt, saa bleg og nervøs af Nattevaagen og Bekymring — skulde ogsaa hun blive syg, saa blev det sidste værre end det første. Han lovede at være hos Barnet, til hun atter kom tilbage.

Saa gif hun ind i et Værelse, som vendte mod Baggaarden, forat Bjældeklangen fra Gaden ikke skulde forstyrre hende. Pigen lagde en Pude paa Chaiselongen, bredte et Slumretæppe over hende og gif stille ud af Værelset.

Men heller ikke her fik den unge Frue No. Der lød en Salmetone, ledjaget af et daarligt Guitarakkompagnement ind til hende gennem Værelset. Hun laa en Stund og lyttede, men saa blev hun saa nervøs, at hun begyndte at skjælve. Sangen var saa langtrukken og vemodig, saaledes som gamle Folk ofte plejer at synge — i Moll, Livets store Toneart.

Næsten ærgerlig over denne Uro kastede hun Tæppet tilside, rejste sig og gif hen til Vinduet. Sangen kom fra Portnerfamilien, der boede i Kjælderlejligheden ligeoverfor. De gennemsigtige Gardiner var trukne sammen og heftede med en Naal, saa hun kunde se over hele Værelset. I det ene Hjørne sad Portneren selv og klimprede paa sin Guitar, og ved Siden af ham en gammel graahaaret Mand med en aaben Salmebog i Haanden og et Par store Hornbriller, der gav Ansigtet noget vist frastødende. Et rundt Bord, hvorpaa der laa en sammenlagt hvid Dug, var trukket hen i et andet Hjørne for at give Plads for Juletræet, der stod midt paa Gulvet, pyntet med Frugt, Rager, Papirkurve og smaa kulørte Julelys, der blinkede fra Toppen og oplyste det stumle Kjælderværelse.

Fire glade Smaa børn, der alle var- isørte sine Søndagsklæder, gif sammen med deres Moder Haand i Haand omkring Træet.

Hvorfor skulde denne fattige Portnerkone saa Lov til at beholde sine fire Børn saa friske, medens hun maatte miste det eneste, hun havde, — ja, hvorfor —?

Hun ringede paa Pigen, der øjeblikkelig kom ind, lydøst, næsten listende gennem den lukkede Portiere, og spurgte, hvad Fruen ønskede.

„Gaa ned til Portnerens og bed dem ikke synge saa højt derude, saa jeg kan saa lidt No; fortæl hvordan det staar til med mit Barn.“

Hun sad ved Vinduet, til hun saa Pigen komme ind gennem Døren, og med det samme blev der ganste stille derover. Den Gamle lukkede Bogen, Portneren satte Guitaren ned ved Siden af Stolen, Børnene blev staaende med alvorfulde Udtryk i deres Ansigter og saa op paa Pigen, og Moderen tog op Lommeklædet og tørrede sine Øjne.

Hvor dette gif den unge Frue til Hjerte; de delte jo hendes Sorg. Denne lille, beffedne Portnerkone, som altid gif ærbødig af Bejen for hende, naar hun mødte hende udenfor, hende, som hun knapt havde værdiget en Hilsen, naar hun mødte hende nede i Gaarden, langt mindre ude paa Gaden, hun var det, som græd med hende. Og disse Børn, som hun ofte havde seet ned paa med Forsagt, fordi de sløj saa slurveede nede i Porten, men som hun ikke i sin Overskud havde betænkt med en liden Julegave, de stod nu saa bedrøvede, fordi de hørte, at Grosjererens lille Alf laa for Døden.

En underlig, uklar Følelse lagde sig pludseligt over hende; hvor gjerne havde hun ikke i dette Øjeblik omfavnet dem allesammen og trykket dem til sit Bryst. Hun gif atter til No paa Chaiselongen, medens Taarerne strømmede fra hendes Øjne og vædede Puden. Men denne Gang græd hun over sig selv, hvor ondt, hvor stygt, hvor slem hun havde været, og saa stolt og forfængelig. Saa bad hun en oprigtig og angerfuld Bøn til sin Gud om Naade og Tilgivelse, og hulkende slumrede hun ind.

Da drømte hun, at hun saa et stort Juletræ, som stod midt paa Torvet; det var saa højt, at det naaede lige op til Kirkepiret. Det var pyntet ligesom det, hun netop havde seet hos Portneren, men med en utallig Mængde kulørte Lyg, som blinkede fra Grenene og oplyste hele Torvet. Omkring Foden af Træet vrimlede der af glade Smaa børn, som jublede og sang:

„Her kommer dine arme Smaa,
O, Jesus i din Stald at gaa!“

Men saa fik hun se sin egen lille Gut svæve omkring Træet i sin hvide Natkjole og med et tændt Lys i Haanden, højere og højere, indtil hun saa ham lige over Toppen.

Da vaagnede hun, idet hun følte, at noget bevægede hendes Haand.

Pludseligt slog hun Øjnene op og saa sig omkring — det var hendes Mand, som stod ved Siden af hende.

„Hvordan er det med Lillegut?“ spurgte hun halvt i Søvne. Grosjereren nølede med at svare.

„Svar mig, Edvard, er han død?“

„Ja, han døde saa roligt,“ lød Svaret.

„O, — jeg som drømte, at jeg saa ham svæve op mod Himmelen.“

„Det var nok en meget sand Drøm,“ sagde hendes Mand og bed sig i Læben for at holde Taarerne tilbage.

Han forundrede sig over, at hans Hustru tog det saa roligt; han havde været bange for, at hun skulde besvime eller saa Krampe, naar hun fik vide, at Barnet var død.

Saa slugte hun sin Mand ind i Værelset, hvor deres Barn laa som i en blid Søvn og smilede i Drømme. Hun strøg sin Haand over det lille lyslokkede Hoved og kyskede hans Pande.

„O, min Alf, — min Alf, mit lille søde uforglemmelige Barn! hvorfor skulde jeg ikke saa beholde Dig?“

Tredie Juledag skulde den Lille bringes paa Kapellet. Da han laa der pyntet i den hvide Kiste, med Myrt omkring Puden og Blomster mellem de foldede Hænder, sendte Fruen Bud til Portnerkone, at hun maatte tage alle sine Børn med og komme for at se Lillegut, førend Kisten blev lukket.

Den tilbageholdende Portnerkone blev næsten skamfuld over al den Venlighed, som den før saa stolte Frue viste hende. De maatte tage Plads omkring Bordet i det elegante Værelse; Fruen selv opvartede med Frugt og Rager, og da de skulde til at gaa, fik hver af Børnene et Stykke Legetøj til Erindring om lille Alf.

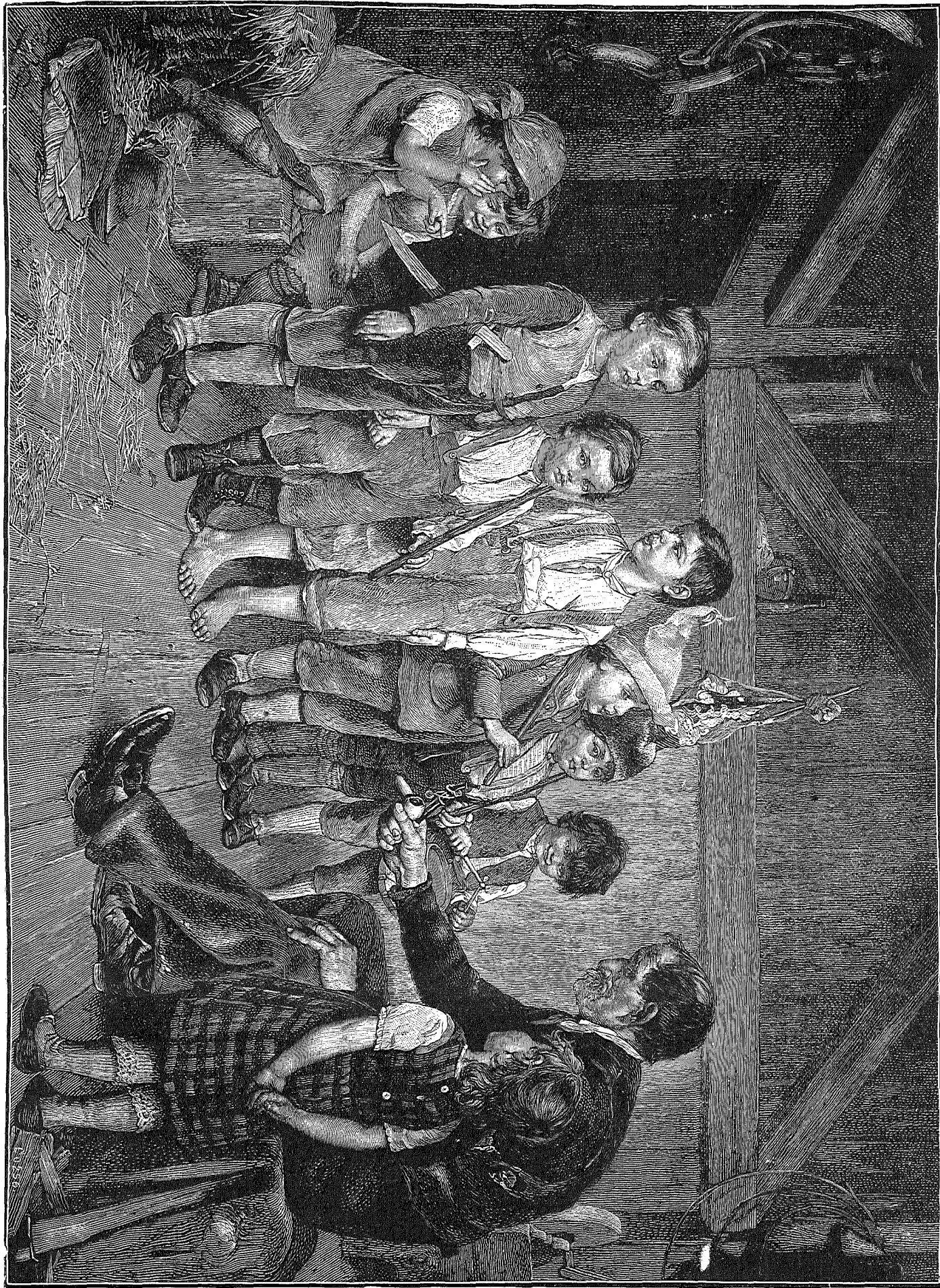
Og hver Gang den unge Grosjererfrue siden mødte sin beffedne Gjenboerke, hilsende hun venligt, og ofte listede Taarerne sig frem i hendes Øjne ved Mindet om hin Julekveld, som var Tilknætningspunktet til deres Bekendtskab.

Fuglens Nytte.

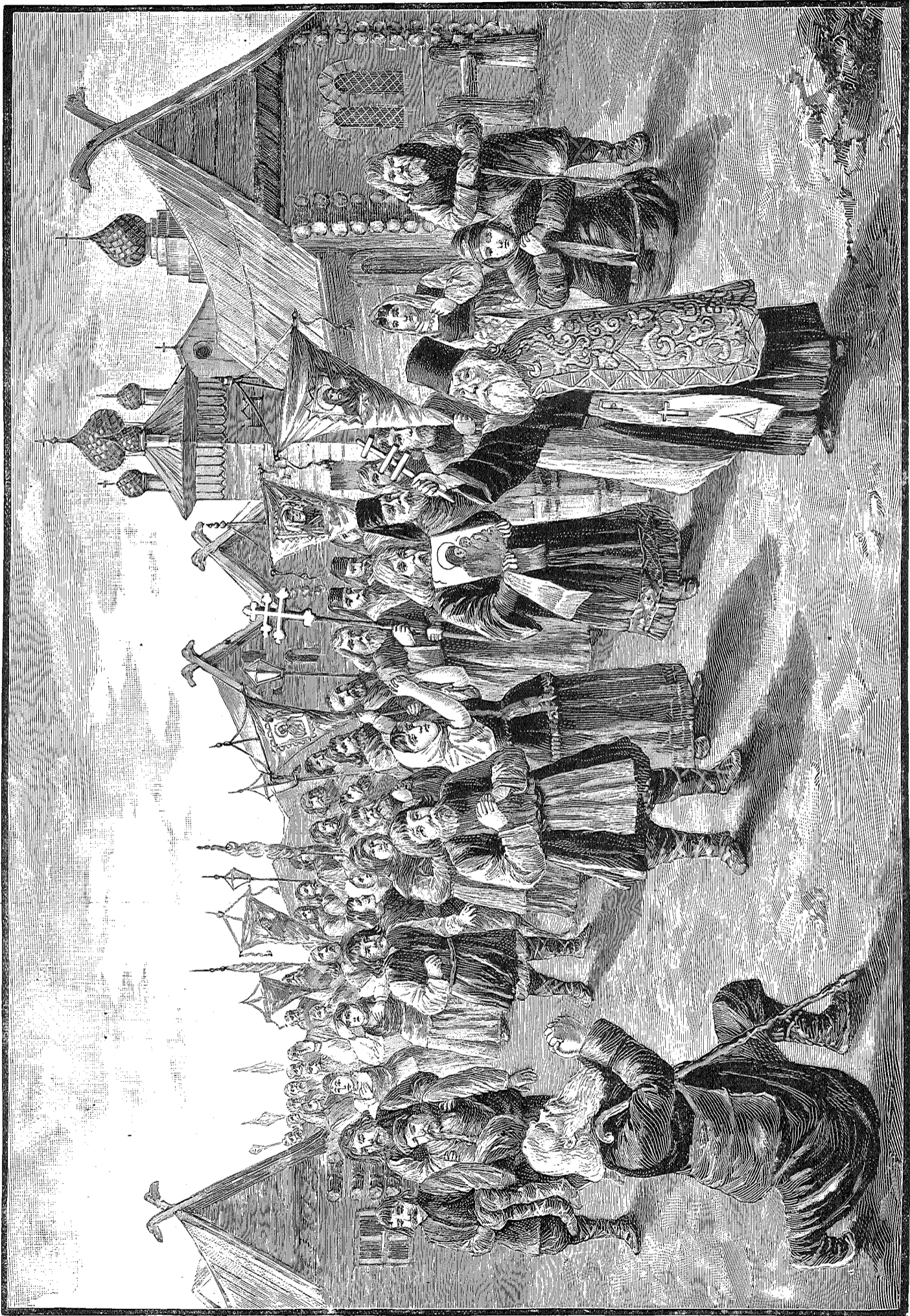

For ikke ret mange Aar siden grundede en Gaardbruger i den Del af Frankrige, som ligger nærmest Kanalen, alvorligt paa det Spørgsmaal: „Er det værdt Afsvaret af Kjærren?“ Foranledningen til dette Spørgsmaal var nemlig, at et Par smaa Fugle havde bngget sit Nede i det løse Hø paa en ham tilhørende Kjærre. Ved Synet af det lille Fuglepar og Fugleredet overvejede han i sit stille Sind, om han skulde ofre Brugen af Kjærren, og kom som en fornuftig Mand ogsaa til det Resultat, at han burde det. Dette saa nok saa liberalt ud og kunde forekomme mange underligt, saalænge de ikke kjendte de nærmere Omstændigheder. Spørgsmaalet har nemlig en befyndelig Historie og denne en stor Bærevide og Lærdom. Kort Tid i Forvejen havde nemlig Beboerne af dette Sted i Forening med de tilgrænsende Bygder milevis omkring forsøgt sig i et ganste nyt Forretagende. Lad os se lidt paa, hvort Historien og Lærdommen bestaar.

Det Forsøg, de havde gjort, bestod i at leve i en Verden uden Smaafugle. I sin Ubvidenhed om, hvad de smaa Fugle udretter, havde Ugerdyrkerne fattet Anfset om at blive dem kvit; thi deres Staber havde jo forordnet, at der skulde ydes dem Tiende af Sommerens Frugt. Smaafuglene er nemlig hans smaa Leviter, der tjener i hans store Naturtempel, og han kan ikke forglemme deres Fornødenheder. De lever for Frugeterne, og han har besluttet, at de skal leve af dem; nogle, hvoriblandt Finkerne, skal Gaardbrugeren føde, andre, hvoriblandt Trosten, skal Gaardneren lønne. Hele Planen er fuld af Visdom og Kjærlighed — en Visdom og Kjærlighed, som, medens den giver Mennesket den

Sinaa Strigere.

En Koleraprocession i Rusland. Efter Originaltegning af L. Røntig.

første Rang, ifte udelukker Fuglene. Men Landmanden og Gartneren vidste endnu ifte, til hvilken Betsignelse disse fjærklædte smaa Venner er for dem. Tværtimod, de holdt dem for en Byrde — maatte en yndig og fortryllende, men ganske vist en kostbar Byrde. Nogle tillod dem vel at plukke deres Tiende af Frugt og Korn, men ifte som noget, der tilkom dem, snarere som en uforstyldt Belgjering eller for Selbods Skyld; der var ingen Velgjerning i, sagde de, at tillade et saadant Sløseri med menneskelig Føde for saa unyttige Stabninger. Mennesket fik mere at spise, mere at give de Fattige for deres Penge, naar det fulgte sin kolde, beregnende Fornuft. "Lad denne være Menneskets Regel og Rettefærdighed for kristelig Medynk, Menneskelighed og lignende Følger," tænkte Bønderne, loffede af Videnskabsmænd og andre Fornuftlærde. Og saaledes blev det; de lærde Mænds Raad fulgtes.

Denne udmærkede Fornuftskole fandt Fortjæmpere i Mængde blandt Bønderne, som af Omfjerg for deres bedre Udkomme for fuldt Alvor begyndte at vide deres Tro i Gjærning.

Imod denne Livsretning nyttede det lidet at indvende den aabenbare Kjendsgjerning, at der gennem hele Stabningen gaar en vis og god Plan; thi denne Staberens Visdom satte de tilside, de foredrede den samme Ret til at dræbe Fugle som til at dræbe Snegle og Raalorme. Det nyttede lidet at svare, at det, som stemmer med vor Natur, det, som vi ifølge en medfødt Drift beundrer og elsker, det maa ogsaa i videste Forstand være vor Fordel at beskytte; at Gud ifte kan have dannet vore bedste Følger og vore højeste Interesser saaledes, at de staar i Strid med hinanden. Den Tanke, at Gud overhovedet har dannet noget og ifær, at han skulde have erindret Smaafuglens Arbejde og Løn, bestred disse Folk med Flid og Foragt af al Kraft.

Det gjorde lidet bedre Virkning, om man fremhævede den Omstændighed, at disse travle Stabningers Mæver fandtes fyldte af Insekter og smaa Orme, og at de, idet de er stæbte til at leve af deslige Ting hele Aaret rundt, er aldeles uden af Stand til at spise Frugt uden i den korte Frugtstid, samt at hvad de da spiser, kun er en liden Brøtdel af den Belønning, de tilkommer for den store Rest af Frugt, som de har bevaret for Larver og lignende Uvøj. Men hellerifte disse Grunde formaade i dette Tilfælde at standse den ødelæggende Haand. Besynderligt nok svarede der paa et saadant godt Ord for Fuglene, at med alt, hvad Fuglene fagdes at udrette, var der endnu mange Larver og Insekter tilbage — en Indvending, som for enhver anden snarere maatte synes at være en Grund mere for Ønskeligheden af at beholde og beskytte Fuglene, end ganske at udrydde dem. Da disse Mennesker ifte havde nogen Erfaring for, hvorledes deres Marker og Haver vilde have taget sig ud, om de ingen Fugle havde haft, var ethvert Forsøg paa at omvende dem til Fuglevenner aldeles haabløst. Selv den foran omtalte Gaardbruger vilde paa den Tid have fundet, at et Menneske, som for Alvor kunde spørge sig selv: "Er Redet værdt Affavnet af Kjørren?" maatte være undvejet fra en eller anden Sindshygeanstalt, idet han dengang langt fra yndede den rette Mening om denne Sag. Kort sagt: hans Tanker derom var ifte Herrens Tanker, og intet andet kunde bringe dem til at blive det, end den bitre Erfaring, hvori han og hans Naboe i Virkeligheden, om end paa en Maade ubevidst, havde besluttet at styrke sig.

Af Sparommelighedshensyn satte de op Snarer, udlagde Gift, fangede og stjød. Udryddelsen var saa fuldstændig, at der om Sommeren i flere Miles Omkreds ifte kunde sees en slagrende Vinge eller høres en kvindrende Lyd.

Kolde beregnende Theoretikere havde faaet raade. Men deres Forhaabninger havde neppe tændt sig, førend de begyndte at svigte. Hvad "enfoldige sentimentale" og "korthnede Humanister" havde følt, hvad de Mennesker, som tror paa Naturplanernes Guddommelighed havde vidst, begyndte nu de haardt hjertede Madstrævere at befrygte og forstaa. Agerdyrkernes Fiender — deres Tjenester og deres Sang — var vistnok forsvundne, men det, som disse Fiender skulde have levet af, var paa ingen Maade opparet; thi Frugterne og Kornet, ja endog Rødderne var nu udsatte for nye Angreb, Angreb — farligere og kostbarere end noget, hvoraf de før havde været hjemsogte. Til deres Forbauselse fandt de, at de havde bortbyttet bevingede Fugle mod Larver

og et lidet Antal dejlige Sangere mod et Utal af Raalorme. Men kløgtige Mennesker kunde naturligvis snart raade Bod paa alt dette. Forordninger opfandt og anvendtes, men disse viste sig mindre hensigtsmæssige end Staberens Forordninger og Foranstaltninger. Ovenikjøbet fandt man snart ud, at de var langt kostbarere. Menneskene havde forandret sin Verden og gjort denne mere overensstemmende med deres egne Lærdomme, og dog viste det sig, at det blev en plagfommere Verden. Den koldblodige Madstræverlærdom havde faaet nok af sig selv.

I Nationens Interesse maatte nu en Kommission stride ind, undersøge Forholdene og rette paa Fuglens Sag. Den erklærede, at førend disse gjenoptog sin oprindelige Plads og Stilling i vedkommende Landdistrikt, samt fik leve og røre sig i sin fulde Frihed, kunde ifte Naturen afgive det fulde Forraad af Føde.

Deres store Naturforsker, Michelet, erklærede det for sin Overbevisning, at "Fuglen kan leve uden Mennesket, men Mennesket kan ifte leve uden Fuglen," og naar vi betænker Bibelens Udsagn om, at Fuglene blev stæbte for Mennesket, men at Mennesket ifte stæbtes for Fuglene, kan neppe denne Paastand siges at være for vidtgaaende. En Ting var klar, at hverken Jordbunden, Luften eller Soleu eller Regnen kunde virke ligegodt uden disse smaa beffærede Medhjælpere. Disjes Ødelæggelse var derfor en Forbrydelse og en Dumhed.

Fuglene blev nu velkomne Gæster. Man saa efter dem og længedes efter dem; de blev endog kjøbt i fremmede Lande, indførte og plejede med Omhu.

Lad hvem som vil ringeagte Smaafuglene, Folk, som har seet Sommeren uden dem, gjør det ifte. Det var i denne Tid, medens Fugle gjenindførtes, medens Erindringen om hungertruende Sommerer endnu var i friskt Minde, at et Par Fugle traf til at bygge sit Rede i det løse Hø paa en midlertidig ubrugt Kjørre, der tilhørte en Gaardbruger, hvis Marker var stærkt befattede af Larver. Redet var færdigt, da Jænefegutten, som blev sendt bort for at istandsætte Kjørren til Brug, fik se det. De fleste Gutter (som ifte havde denne Guts Erfaring) vilde maatte desværre have gjort kort Proces med et Fuglerede paa et saadant Sted. Landmandens Gutter gaar i Kirke og i Skole, men hvad de end lærer, saa ser det ofte ifte ud til, at de lærer at respektere de Følger, som Guds Stabninger har. Men Gutterne havde været i den Skole, som man siger gjør Daaren vis — Erfaringens Skole — han havde ifte afene seet, men ogsaa følt, hvad det har paa sig at leve Sommeren uden Fugle.

Saa lod han det lille Rede være i Fred og hentede sin Husbond, og denne spottede hellerifte over den Forlegenhed, Gutterne var i, men følte den tværtimod selv. At røre ved Høet vilde, hvor forsigtigt det end udførtes, være det samme som at jage Fuglene bort. Spørgsmaalet var enten at ødelægge Redet eller at lade Fuglene være i uforstyrret Ro i Kjørren, indtil Eggene var udklækkede, og Ungerne havde fløjet ud, og imidlertid købe en anden Kjørre. Han maatte opgive enten Redet eller Kjørren, og han besluttede sig til at opgive Kjørren; thi han sagde hos sig selv, at "Redet var det værdt."

Ja, det er sandt, en Gang i Verdens Historie har man faaet Bevis for, at Savnet af disse smaa Medarbejdere har gjort, at det menneskelige Arbejde blev mindre værdifuldt, Jorden mindre frugtbar, Solstrålerne mindre modnende, Levnetsmidlerne dyrere, Handelen mindre lønnende, Statterne større og byrdefuldere, Arbejdet kortere, og Lønnen for Arbejderne følgerigt lavere, samt bragt Gaardbrugerklassen sin Undergang nær og hele Landet i Fare for tiuelig Ruin. Disse sparomme Gaardbrugere greb endelig fat i denne Smule af klar og praktisk Lærdom.

De lærte, hvilken Betsignelse deres smaa Venner bragte dem, men først efter deres skamløse Ødelæggelse. Nu er der ganske vist bedre Maader at høste Lærdom paa end denne. Selvfølgelig er Fuglens Nytte ligesaa uomtvistelig Sandhed, naar denne Lærdom er begrundet i Troen paa Staberens Kjærlighed og Visdom, som naar denne samme Lære er en Frugt af bitter Erfaring. Selv den Bantro ligeoverfor Tilstedeværelsen af en vis og god Planmæssighed i Stabningen maa indrømme, at Sandhed er Sandhed, hvorledes man finder frem til den. Den varmeste Tilhænger af Læren om en vis og

god Plan i Stabningen kommer til sin Sandhed i Smaafuglens Sag gennem Troen, og Tritænkeren kommer til sin gennem Erfaringen.

Naar som helst de Bantro vælger at sætte de Troendes Overbevisning paa Prøve gennem Forsøg eller Eksperimenter, som foran nævnt, bliver denne Overbevisning stadfæstet.

Ad forskjellige Veje kommer Filosofen og den Kristne til det selvsamme Resultat. Det kan ifte nok som indprentes i Folks Opmærksomhed, at Lærdommen, uanset hvorledes man opnaar den, faar det samme Udtryk i det praktiske Liv.

Og saa viser det sig, at hvad Religionen gjør for de Religiøse, det gjør en ulykkelig Plage for de Bantro. Visdommen i at bevare Smaafuglene er bleven klar for begge Parter. Det er paa den ene Side blevet aabenbart for "Filosofen" gennem Erfaringens Slutninger, og paa den anden Side for den Kristne gennem Troens Slutninger. For den ene er det godtgjort ved Forsøg, for den anden ved Tro.

Man kan da med Rette sige, at om Resultaterne af alle disse grufulde og letfindige Undersøgelser aldrig var komne for Dagen, saa vilde det eneste fornuftige Grundlag for Forholdet mellem Menneskene og alle andre levende Ting fremdeles bestaa, nemlig en forstandig og betænksom Tro paa Godheden og Visdommen hos den Gud, som har skabt alle Ting til Menneskenes Glæde og Underholdning.

Mary Garrison.

Moderord

Sfands paa Tærskelen, Barn, Du i Verden skal ud, Hør et Moderord, førend Du gaar:

Hvor Du sejler omkring, glem dog aldrig din Gud;

Han er Klippen, naar Uvejret slaar.

Og paa Vagten, naar alting er stille og tyst, Tag din Bibel og lyt til hans Ord, Om i Førstningen ej Du til Ordet har Lyst, O, saa gjør det og tænk paa din Mor.

Husk Disciplene, Barn, just da Stormen var svær,

Og de kaldte sin Frelser ved Navn, Han stod op, og han truede Bølgenes Hær, Bragte frelste dem atter i Havn.

O, om Stormene rase, og Brændinger slaa, Har Du ham kun, din Frelser, ombord, Kan Du trygt til din Gjærning i Stormvejret gaa,

Thi han svigtede aldrig sit Ord.

Og skal Havet, det skummende, brusende Hav Blive Graven, der gemmer min Gut, Han skal være Dig nær, i den skumdækte Grav

Skal Du finde din Krone tilslut.

O, som ham faar Du aldrig i Livet en Ven, Tag ham med, naar Du nu drager ud, Om hernede vi aldrig skal sees igjen, Ikke sandt, vi skal mødes hos Gud?

Georg Smidt.

Et Forraadskammer.

Jakobs Søner rejste ned til Ægypten for at købe Korn.
For at erholde Kornet, maatte de tage Benjamin med.

Telegrafetterretningerne om den daarlige Høst i Europa og Grindringen om de uhyre Mængder af modnende Korn af alle Sorter, som Dr. Talmage saa paa sin for nylig afsluttede Rejse i Vesten, bragte ham, begge i Forening, til at tænke sig tilbage til den patriarkaliske Tid, da hele Verden maatte henvende sig til Ægypten for at købe Korn, og han vilde gjøre dette Emne til Udgangspunkt for sit Foredrag. Hans Tekst var 1ste Moseb. 13. 3: „J skulle ikke se mit Ansigt, medmindre Eders Broder er med.“

Efter i Sommer at have gennemrejst 18 af de forenede Stater i Nord, Syd, Ost og Vest, kan jeg berette om den rigeste Høst, som nogensinde har forekommet i dette eller noget andet Land. Hvis vore Kornhandlere ikke paa en eller anden Maade lider Skibbrud paa denne Høst, staar vi i Begreb med at paabegynde en af de mest storartede Bestandsperioder, som Amerika nogensinde har været Vidne til. Men, medens dette forhold sig saa for vort eget Lands Vedkommende, er der paa den anden Side af Atlanterhavet hele Nationer, der trues med Hungersnød. Jeg frygter for, at det uhykeligste Raab, som nogen Gang kan høres, vil komme til at lyde over til os, nemlig Raabet om Brød. Jeg anraaber Gud om, at Modsatningen mellem vor Overflod og deres Mangel ikke maatte blive saa skjæbnesvangere, som i de Lande, hvortil min Tekst henviser. Der var intet at spise. Overflod af Korn i Ægypten, men en frygtelig Hungersnød i Kanaan. Kvæget paa Fjøs og Stald gav Klage-lyd fra sig. Mænd, Kvinder og Børn var fuldkommen afblegede af Hunger. Det var ikke én Kornsort, som slog fejl for én Sommer, men alle slags Kornsorter slog fejl i syv Aar. En Nation, der dør af Mangel paa det Stof, som er saa almindeligt paa Eders Bord og saa lidet paafjønnet: Produktet af Ageren, Møllen og Ønnen; Bønnen for Eders Sved, Belysning og Stræv — Brød!

Jakob undersøgte Forraadskammeret og fandt, at det snart var tomt; og han sagde til sine Søner: „Sæt istand Bognene og drag til Ægypten og saa os noget at spise.“ Det var nemlig altsaa en Kjendsgjerning, at i Ægypten var der et rigt Kornforraad. Folket i Ægypten har til enhver Tid været haardt betyngt med Skattebyrder, og nutildags betaler de 70 til 80% af deres Avling til Regjeringen. Intet Under derfor, at de dengang havde et

Stort Forraadskammer.

og det var fuldt. Til dette Forraadskammer søgte Folk fra de omkringliggende Egne — de, der var i Forlegenhed — nogle betalte Kornet med Penge, andre, naar Pengemidlerne var udtømte, med Faar, Kvæg, Heste og Kameler; og dersom de var blottede for disse Ting, solgte de sig selv som Slaver.

Den Dag, da Jakobs Søner skulde begive sig paa Rejssen efter Brød, var forhaanden. Jakob vækkede sin Familie meget tidligt. Men førend hans ældre Søner rejste, sagde de noget, som bragte hele hans Legeme til at skjælve af Bedrøvelse, og han brast i Graad. De havde nemlig engang før været i Ægypten for at købe Korn og var blevne modtagne paa en lidt uhyggelig Maade. Forstanderen for Kornudbellingen lod dem vistnok saa Korn, men sagde mod Slutningen af deres Samtale: „Nu maa J ikke komme efter mere Korn, medmindre J medbringer noget, som er bedre end Penge, nemlig Eders yngste Broder, Benjamin.“ Dette Navn var Gamlingens svage Side og indbefattede alt, hvad der var ham kjær. Moderen døde, da hun havde født denne Søn — det ene Væsen kom til ham og det andet forlod ham — og den blotte Tanke om at skilles fra Benjamin kunde bringe hans Hjerte til at bryde. Men Forvalteren af Kornforraadet havde alligevel sagt til de ældre Søner: „Nu maa J ikke komme efter mere Korn, medmindre J medbringer Benjamin, Eders Faders Yndling.“

Nu var Jakob og hans Familie i stor Mangel; men hvilken Kamp at opgive denne Søn!

Østerlændingerne lægger deres Sorg for Dagen paa en meget isjnefaldende Maade, og jeg synes høre

Faderens Beklagelse

i det Øjeblik, Sønerne gjentager den ægyptiske Herrens Udsagn: „J skal ikke se mit Ansigt, medmindre Eders Broder er med Eder.“

„Hvorfor fortalte J ham, at J havde en yngre Broder?“ sagde den gamle Mand i en klagende og bebrejdende Tone.

„Jo, Fader,“ svarede de, „han spurgte os om hele vor Familie, og vi havde ingen Anelse om, at han vilde fremkomme med et saadant Forlangende, som han har gjort.“

„Det nytter ikke at bede mig derom,“ sagde Faderen, „jeg hverken kan eller vil opgive Benjamin.“

Den Sandhed, at den Gamle havde mistet Børn, og at den Familie, som er bleven berøvet saadanne, gjerne skatter saameget højere dem, der er tilbage, kunde blot forsøge hans Smerte. Afrejsen blev derfor opsat, opsat atter og atter. Men Hungersnødens Rædsler tiltog, Kvæget ynkede sig mere og mere, Rinderne blegnede, og Nøden voksede, indtil Jakob i Fortvivlelse udbrød: „Tag Benjamin og drag afsted.“

De ældre Søner forsøgte at trøste deres Fader og sagde: „Vi har stærke Arme og et modigt Hjerte, og intet ondt skal vederfares Benjamin. Vi skal paase, at han bliver med os hjem igjen. Farvel!“ sagde de unge Mænd til Faderen i en paatagen munter Tone.

„Far—vel!“ svarede den Gamle med skjælvende Røst.

Nuvel, Brødpartiet — Brødsudsendingerne — drager op til Ægyptens Kornmagasiner. Forraadskammerne, der er fyldte med Svede, Byg og Korn i Bælgen; thi enhver, som har rejst i Kanaan og Ægypten, ved, at der avles Korn ligesom Mais hos os. Rejsen er lykkelig tilende. Forvalteren over Kornet, som tillige er Førsteminister, kommer ned til de ankomne Rejsende og siger: „Spis Middag med os idag. Hvorledes staar det til med Eders Fader? Er dette den yngste Broder, Benjamin, hvis Nærvarelse jeg har forlangt?“

De Rejsende føres ind i Paladset. De er trætte og støvede efter Rejsen, og Tjenere kommer ind med et Vandbækk i den ene Haand og et Haandklæde i den anden; og de knæle ned foran de Rejsende, medens de aftørre Støvet efter Rejsen. Slagterne, Mundstjænkene og Rjostenmestrene tilbereder Maaltidet. Gæsterne placeres to eller tre sammen i smaa Grupper, Maden serveres paa et Bræt; hele det kongelige Hof's Overdaadighed fra Haven, Bingsaarden, Fiskebækkene og Hønsegaardene bringes frem og fylder Kopper og Fæde. Nu er Førsteministerens Tid kommen til at vise sit Had til Benjamin, hvis han nærer noget saadant. Vil han tilføje ham noget ondt, medens han nu har ham i sin Haand? Na nej! denne fornemme Herre, der har Raadigheden over hele Kornbeholdningen, sidder ved sit eget Bord; han ser over til Gæsternes Bord og sender hver af dem en Portion, men til Benjamin sender han den største, eller som Bibelen siger: „Benjamin's var fem Gange saa stor som nogen af deres.“

„Skjnd Eder at sende Bud tilbage med den raskeste Kamel til Kanaan til gamle Jakob, at Benjamin befinder sig vel; alt staar godt til; han lever udmærket; den ægyptiske Herre tænkte ikke paa Død og Mord, men paa Liv og Frelse, dengang han sagde til os: „J faar ikke se mit Ansigt, medmindre Eders Broder er med.“

Nu, mine Herrer; vi lever i en Verden, som er fuld af Hungersnød formedelst Synden. Den afgiver ikke et eneste Åks af solid Tilfredsstillelse. Den er døende. Den er slaaet med Hunger. Verden er

usjel Erstatning,

fattig Tilfredsstillelse, daarlig Trøst. Hunger, Hungersnød hele Jorden over, ikke i syv Aar, men i seks Tusinde Aar. Men, tallet være Gud, der er et stort Kornmagasin. Herren har bygget det. Det er i et andet Land. Det er et rummeligt Sted. En Engel har engang maalt det, og saavidt som jeg kan beregne det paa vort Sprog, er dette Kornmagasin 1.500 Mile langt, 1.500 Mile bredt og 1.500 Mile højt; og det er fuldt. Føde for alle Nationer.

Jeg skal fæste mig ved tre Punkter. Ethvert oprigtigt og forstandigt Menneke vil erkjende, at det er en Synder.

Hvad vil J gjøre ved Eders Synder?

Saa Forladelse for dem, siger J.

Hvorledes?

Ved Guds Raade.

Hvad mener J med Guds Raade? Er det Borttagelsen af enhver Stranke, saaledes at alle kan komme ind, uden Hensyn til Karakter? Bedrager ikke Eder selv! Jeg ser en Sjæl komme op til Raadens Port, bankende paa det himmelske Kornmagasins Dør, og en Stemme indenfor spørger: „Er Du alene?“

Synderen svarer: „Gaa alene.“

Stemmen indenfor siger: „Du faar ikke se mit naadige Ansigt, medmindre din guddommelige Broder, den Herre Jesus Kristus, er med Dig.“

Dette er det Punkt, hvor saamange bliver mistrøstige. Der er ingen Raade hos Gud, uden gennem Jesus Kristus. Kommer vi med ham, saa bliver vi antagne. Kommer vi uden ham, bliver vi forkastede. Petrus benyttede det rette Udtryk i sin storartede Prædiken for Øpperstepræsterne, da han tordnede ud: „Der er heller ikke Frelse i nogen anden. Der er intet andet Navn givet i Himmelen eller paa Jorden, ved hvilket det bør os at vorde frelst.“ O, Du bekymrede Synder, o, du døende Synder! O, du fortabte Synder! alt, hvad Du har at gjøre, er at saa denne himmelske Benjamin med Dig. Kommer Du op til Porten Side om Side med ham, vil Døren til alle Himmelsens Forraadskamre aabnes ligesom af sig selv for din ængstelige Sjæl.

Min Tekst antyder ogsaa Grunden, hvorfor saamange Menneker ikke saa nogen virkelig Trøst. Du kan møde en halv Snes af dem; de ni trænger paa en eller anden Maade din Medfølelse. Der er et eller andet ved deres Helbred, i deres Stilling eller i deres huslige Stel, som kræver

Medlidenshed.

Og dog har Størstedelen af Verdens Medlidenshed aldeles ingen Betydning. Folk gaar ikke til det rette Forraadskammer, eller de gaar ikke paa den rette Maade. Da Pesten rasede i Rom for meget lang Tid siden, var der 80 Mænd, som lang sig selv ind i Døden med Gregor den Stores Vitaminer — de sang sig bogstaveligt ind i Døden, og dog standfede ikke Landeplogen. Og hele denne Verdens Musik kan ikke lindre Mennekehjertets Trang. Du kan maasse aldrig have omtalt den til noget menesteligt Dre, eller Du kan have omtalt den til en af døde Ven, men alligevel hviler der en stor Sorg over din Sjæl. Efter Washington-Irving's Død fandtes en liden Kiste, der indeholdt en Haarlok og et Miniaturbillede, samt Matilda Hoffmanns Navn, et Memorandum om hendes Død og en Bemærkning omtrent saalydende: „Verden var efter denne Tid en Ørken for mig. Jeg rejste paa Landet, men fandt ingen Trøst i min Ensomhed. Jeg forsøgte at deltage i Selskabet, men fandt heller ingen Trøst deri: Der har Dag og Nat hængt en Rædsel over mig og jeg er bange for at være alene.“

Hvormange Gjenbørdigheder som ikke er bleve udtalte! Intet menesteligt Dre har fornummet Sorgen. O, besvarede Sjæl, jeg vil sige Dig, at der findes en Salve, der kan læge Hjertets Bekymringer, og det er den Salve, som er lavet af den medlidende Frelser, Jesu Kristi, Taarer.

Jeg gaar videre og fremdrager fra mit Emne et Bink om den Maade, hvorpaa Himlen aabnede sig for den fraklædte Land. Der siges os, at Himlen har tolv Porte, og nogle slutter sig af denne Grund til, at alle kan gaa ind uden Hensyn til deres foregaaende Liv; men hvortil nytter det at have en Port, naar den ikke undertiden skal være lukket? Svingningen af en Port forudfætter, at vor Indgang i Himmelen sker paa Betingelse. Dett: er ikke nogen Øjeblikssag. Kommer vi til Indgangen af et koncertlokale, hvor noget overordentligt præsteres, forundrer det os ikke, at vi maa betale i Forhold; thi vi ved, at den verdslige Musik er kostbar; men alle

Himlens Musik

koster ingen Ting. Himlen betaler intet for sin Musik. Alt er frit. Man betaler intet for at komme ind; men Betingelsen for at saa Udgang er, at vi bringer vor himmelske Broder Benjamin med os.

Der som Jakobs Søner havde rejst til Ægypten, om endog i de fineste Ekvipager, uden at tage Benjamin med, og de paa Forespørgsel havde været nødt til at sige: „Vi tog ham ikke med, Herre, fordi Fader ikke vilde lade ham rejse, og vi selv ikke ønskede at have denne Ulejlighed,“ vilde en Stemme indenfra have svaret: „Gaa bort herfra, I faar intet af vor Forsyning, I faar ikke se mit Ansigt, fordi Ederes Broder ikke er med.“ Og hvis vi til sidst kommer til Himmelens Port, selv fra de herligste og mest straalende Omgivelser, og banker paa for at komme ind, men det befindes, at Kristus ikke er med os, saa vil Himmelens Politi jage os tilbage fra Brødhuset med disse Ord: „Gik bort fra mig, jeg kjendte Eder aldrig.“ Men hvis Jakobs Søner, da de kom til Ægypten, havde mistet alt, hvad de havde, undervejs, hvis de havde givet ud deres sidste Krone; om de var komne til Ægyptens Kornmagasiner blottede for Midler, dersom de kun befaandedes at have Benjamin med, vilde alle Forraadskamre have aabnet sig for dem. Og saaledes synes det ogsaa, som om vi i Tilfælde, at vi skulde antomme trætte og besværede til Evighedsens Port, om vi kun naaede frem klagende og snublende, svage og udmattede af vor tærende Syndeskyldighed, saa at vi i det sidste Øjeblik var nær ved at forsmægte og falde i Afmagt, vilde finde alle Himmelens Forraadskamre aabne for os, og Paladsets Døre paa vid Bælg for at modtage os, saafandt vi havde Jesus Kristus med os. Og Himmelens Herre vil, medens han sidder ved sit Bord, alle Guds Engle ved deres, alle de hellige Martyrer ved deres og vore herliggjorte Brødre og Søstre ved vort Bord, sende over fra sit Bord til vort, og naar vi da betænker, at det var Jesus, som bragte os paa Vejen, og Jesus, som bevarede os paa den, og Jesus, som til sidst bevirkede Afgang for vore Sjæle, vil det glæde os, om han har seet Frugten af Arbejdet og fundet sig tilfreds dermed, og vi skal paa ingen Naade misunde ham, om vi finder, at vor himmelske Benjamins Løb er fem Gange saa stor som vor. Held Dig, Du Herrens Salvede! Du er værdig!

Rig maa jeg være.

Fortælling af
A. Bollmar.

I

Du tror mig altsaa ikke, naar jeg siger, at jeg ikke vil komme tilbage igjen, Breneli?”

„Nej.“ Søsteren betragtede sin Broder med et vantro Blik.

„Jeg bliver borte idetmindste i ti Aar; i den Tid vil Du ikke faa se mig.“

Søsteren strikkede rolig videre — det er utroligt, hvor flittige Smaa pigerne i Schweiz er, naar det gjælder at strikke — hun syntes at nære sine stærke Tvivl med Hensyn til Broder Sebastians Rejse.

„Hvor vil Du da hen?“ spurgte hun endelig.

„Ud i Verden, langt, langt borte, hvor der ikke findes Fjælde, der hindrer Udsigten, ud til de store Byer, hvor der staar Hus ved Hus, og hvor jeg kan faa se flere Mennesker paa en Dag, end jeg ser her et helt Aar.“

„Og hvad vil Du der?“ spurgte Breneli rolig.

„Jeg vil blive rig!“ Bastl streg det formeligt ud, stjont Søsteren sad lige ved Siden af ham. Jeg vil tjene Penge, købe smukke Klæder og spise og drikke, hvad jeg har lyst paa — og siden vil jeg sende Eder noget, forat I ogsaa kan faa det bedre.“

„Vi behøver intet,“ indvendte Breneli stolt.

„Saa? Er Du virkelig endnu for dum til at forstaa det? Hele vor Ejendom er Huset der, og det synes Du om, fordi Fader har bygget en ny Altan paa det, efterat den gamle var faldt ned i Hovedet paa os, og fordi han har kostet lidt Maling paa den, saa mener Du, alt er i Orden. Men Vinduerne bliver ikke større, fordi om der staar smukke Blomster i dem. Se, hvor forfaldent der er overalt, og vi har ingen Penge. Fader vil, at jeg skal mure mig inde i den mørke Stue og hjælpe ham. Hjælpe ham at sulte; thi han tjener jo intet

med det elendige Væveri. Se kun til, hvad Fader og Moder bringer med sig, naar de kommer hjem i Aften. Nej, en Herre deroppe har aabnet mine Døre for, hvilket elendigt Liv vi fører. Han vilde tage mig med straks, men jeg kunde ikke lade Gjæderne stjotte sig selv. Han har imidlertid givet mig sit Navn og sin Adresse. Han sagde, Penge maa man have, det er Hovedsagen, har man dem, har man alt.“

Breneli rystede paa Hovedet. „Men hvad vil Fader og Moder sige, Bastl? De vil ikke til-lade det.“

„Nej, naturligvis,“ svarede Gutten rolig, „jeg vil derfor heller ikke spørge dem tilraads. Først igaar sagde Fader til mig, at det nu snart var forbi med min Virksomhed som Gjæter, og at jeg maatte begynde at hjælpe ham. Du store Verden! det forekommer mig for trangt der oppe paa Fjeldene, fordi jeg stadig ser endnu højere Bjerge — og jeg skulde sidde herne i Stuen! Nej, jeg vil bort, jeg vil blive rig, og det kan jeg ikke blive her.“

„Men Fader og Moder vil ikke tillade det,“ indvendte Breneli atter.

„Nej, nej, derfor spørger jeg dem jo heller ikke. Jeg siger det til Dig idag, fordi Du ikke er istand til at holde mig tilbage og forat I skal vide, hvor jeg er. Jeg har bragt Gjæderne ned; men imorgen maa Du sige, at en anden maa passe dem.“

„Nej, Bastl, Du maa ikke gaa, Fader vil blive meget vred, hvis Du gaar.“

„Aa, han vil nok blive blid igjen, naar jeg kommer tilbage som en fin Herre. Du forstaaer det ikke, men det kan ikke gaa i Længden. Vi har en Ro og en Gjed, det er det hele — intet Stykke Jord, intet andet end Sø og Klipper, hvor vi vender Øjet hen. Selv om der ogsaa kommer Fremmede af og til og siger: „at, hvilken fortryllende Udsigt! kan dog ingen af os blive mæt af den. Faders Arbejde betaler sig ikke — en Haandværker maa sulte — derfor gaar jeg hellere min Vej, lever et lystigt Liv ude i den store Verden, kommer rig tilbage og redder Eder alle,“ dermed stod Bastl op og stillede den Skaal, hvoraf han havde spist, fra sig paa Bænken.

„Men Bastl, Du maa ikke handle imod Faders og Moders Villie,“ sagde Breneli nu meget ener-gift, „den tjære Herre Gud har forbudt det, og han vil straffe Dig, hvis Du gør det.“

Bastl smilede haanligt og mumlede: „Lad det blive min Sag.“ Han gik ind i Huset og kom efter nogle Minutters Forløb tilbage med en Stof og et lidet Knytte i Haanden.

„Jeg tager ikke med noget andet end min Søndagsjakke og mine Sko; jeg maa endnu en Tur op paa Fjeldet for at hente noget.“ Bludselig højede han sig ned til sin Søster. Du er dog en kjæt Pige og græder ikke, derfor vil jeg betro Dig noget: Der oppe har jeg to ganske tamme Murre-dyr, som jeg har dreseret, og de er fornøjelige! De skal tjene de første Penge til mig. Om et Par Uger kryber de andre deroppe ind i deres Huler og lægger sig i Dvale for Vinteren, og I herne kryber i Ederes Hule og væver og væver hele Vinteren igennem — men jeg gaar did, hvor der er varmt, og hvor der er smukke Folk i smukke Dragter paa Gaderne, og jeg har arbejdet mig en Pung, der kan rumme meget blødt Guld. Lev vel, lille Søster, hvis Fader og Moder, de skal ikke søge efter mig; naar det gaar mig godt, skriver jeg, ikke før.“

Breneli var fremdeles rolig; hun troede ikke, at det var Alvor; thi Bastl var en Spasmager og havde saa ofte havt Morro af at narre hende.

„Du tør ikke gaa,“ sagde hun rolig, „Fader og Moder tillader det ikke, og Fader har desuden sagt, at han har nødvendig Brug for Dig i Vinter.“

„Det er det samme,“ lo Bastl. „Lev vel!“

Breneli blev roligt siddende. „Bastl, Du kan jo sige Fader og Moder alt,“ gjentog hun; „men vogt Dig, hvis Du lister Dig hemmeligt bort; da vil Gud straffe Dig; Læreren har sagt os, at hvis vi ikke holder Budene, og Du ved det, som handler om Udydighed mod Forældrene, er det fjerde af dem, vil Gud straffe os, derfor skulle vi frygte for hans Bredde og ikke handle mod hans Bud.“ Ved Du ikke, at da Brækten nys var her, sagde han, at den Indskrift, vi havde over vor Dør, var saa smuk, og at vi nok ogsaa skulde erfare, at „alt afhænger af Guds Betsignelse.“ Bastl, tænkt dog paa det og bliv her.“

„Nej, det gjør jeg ikke,“ svarede Bastl trodsigt, „Gans og Sorgen er ogsaa dragne bort og er vendte rige tilbage, og jeg ved, hvad jeg gjør.“

„Men Bastl,“ bad Søsteren nu noget længstelig, „tal bare med Fader og Moder, gaa ikke bort uden deres Vidende; Moder vil komme til at fælde mange Taarer, hvis Du gjør det.“

„I behøver ikke at græmme Eder,“ svarede Bastl; naar jeg begynder at blive rig, skal jeg skrive, og saa kommer Du efter.“

„Jeg vil ikke forlade mine Forældre paa deres gamle Dage!“ raabte Breneli; men Broderen var allerede borte. Hun ventede og ventede paa, at han atter skulde komme tilbage, men han kom ikke; og hun ventede Dage og Uger, Maaneder og Aar med sine Forældre, med sin Fader, hvis Dine slet ikke mere kunde skjæle de fine Bomuldstraade, og med Moderen, hvis Haar graaned i den tunge Ventes-tid — Bastl kom ikke. Ingen havde seet ham, ingen havde hørt noget til ham.

„Hvis han bare ikke havde været den eneste,“ jamrede Faderen, „saa havde jeg gjerne ladet ham drage; men hvem skal væve og arbejde for os nu, vi er gamle og syge?“

„Jeg, Fader,“ sagde Breneli roligt, „jeg for-lader Eder ikke, og jeg vil arbejde og tjene, forat I ikke skal sørge og græmme Eder.“

„At, hvad vil Du kunne udrette?“ sukede Mo-deren.

„Du er et godt Barn,“ sagde Faderen, „men Du er dog kun en Pige.“

Ja; men dette Barn, denne lille Pige havde et trofast Hjerte, et klogt Hoved, og hun havde Til-lid til ham, af hvis Betsignelse alt afhænger.

[Forts.]

Ved Månøvren

[Et Billede.]

Det kan synes lidt underligt, at Kunstneren har kaldt det Maleri, vi idag gengiver i Træsnit, „Ved Månøvren“; thi man ser hverken noget Rytterangreb, flyvende Batterier eller Skytterlinier; kun helt i Baggrunden skimtes de taagede Omrids af kjæmpende Tropper. Men den er heller ikke selve Månøvren, der har fængslet Maleren, det er den Gruppe af Tilskuere, der har lejet sig i Skovkan-ten, han fortrinnsvis har lagt sin Øst paa, og som han gengiver med stor Naturopprikt og fint Humor. Begge de unge Damer er aabenbart sammen med sin Broder komme hid fra nærmeste By for at bivaane det sjældne Skuespil, men Mureren i sin falkbe-sprængte Arbejdsdragt kommer fra det nærliggende Gods, hvor der netop bliver opført en ny Stald. Han har laant Rifferten af den begejstrede lille Gut, der staar hos ham, men har aabenbart ikke synde-rligt klart Begreb om, hvorledes den ret bør benyttes.

At „Illustreret Familieblad“, som redigeres og trykkes i Norge, udkommer hver Lørdag en ameri-kanisk Udgave i Decorah, Iowa. Prisen paa denne er 1 Dollar for Aaret, betalt i Forstud. Subskription modtages ved hvert Kvartals Begyndelse, men ikke for mindre end et Aar ad Gangen. Alle Bestillinger maa være ledsagede af Forstudsbetaling og adres-feres til

„Illustreret Familieblad.“

Decorah, Iowa.

Indhold.

Claude Lhuys' Prøvelse. Af Grant Allen. [Glutn.] — Taarer paa en Julekveld. Af Lind. — Fuglens Nytte. — Moderord. Digt af Georg Smidt. — Et Forraadskammer. — Rig maa jeg være. Af A. Bollmar. — Ved Månøvren. [Med Billede.] — Smaa Krigere. [Billede.] — En Koleraprocesion i Rusland. [Billede.]